

Laululind

Laanesoo lepikest.

Salmisenud P. Laredei.
J. Dreimann'i heaks wäljaantud.

Tärnus, 1888.
Trükitud M. Kosjorowsky kuluga.

Ed 20074

Gaululind
Saanesoo lepikust.

Смѣлѣе
Смѣлѣе

Дозволено Цензурою. — Дерптъ, 16. Сентября 1888 г.

Типографія Г. Матизена въ Ревелѣ.

ENSV
Riiklik Avalik
Raamatukogu

502170

Muuetuseks.

Ma laulsin mu armsamat wiit
Jõe kalda peal istudes;
Üks pime siis mööda läks siit,
Teed lepiga katsudes.

Ja igatsust laulis mu heal,
Ning õnne ja armastust,
Ta kuulab nii ahneste seal
Ja süda täis kurvastust.

Ma mõistsin, mis piina tall tõi:
Keik elu nii õitsewalt
Tall südamel ärkwale löi
Ja rõõmud nii rusuwalt!

Siin igalüks enese eest
On igawest wõitleja;
Kes otsibgi pimedast seest
Üht joowi ehk püüet ka?

Keik elab nii rutuga siin,
Ei wilets neilt tuge saa!
Weel raskem on kanda tall piin,
Et elab siin asjata!

Ja ilu ning armastus, õnn
 On peitus kõit pimedal;
 Ka õnnestaw lootuski on
 Siin igawest keeldud tall

Kas looduse Looja siis tõest
 Nii armuta walitseb,
 Et riisub kõit õnnetu käest,
 Kes waewades wangitseb?

Ei tial! See juhataw Waim,
 Kes loodust nii ehtinud,
 Ka walwab, et igapäiks taim
 Saaks õigel a'al lehtinud.

Eks inime, looduse õis,
 Siis sellest ei märka ka:
 Kes ilmas siin nõrgemad näis,
 Meil kohus neid tueta'.

Nii mõtlešin ohkades ma
 Ja pime wist märkas sest
 Mu mõtteid; mu kõrwale ta
 Siis istus nii tasakest.

Ja kaua seal waikides weel
 Ta kuulas mu laulusi;
 Tall laulust läks lahkemaks meel,
 Laul äratas lootusi.

Mu sõnad ja salmikud siis
 Ma tõotin temale:
 Wast laulude igatsem wiis
 Toob troosti ta hingele!

Zuiju Tõnu.

Ets praegu igaüks, kes sulge kanda
 Ja kriipsutada oskab paberit,
 Ei soovi raamatuid ju wälja anda
 Ja nõuda sulemehe ametit?
 Kas olgu meremadu ümber panda,
 Ehk sepitseda sirgeid riimisiid,
 Ehk muidu oma sulewirikust näita
 Ja kirjameeste hulgas kohta täita.

Jah, luuletaja olla! Armas amet!
 Kas ütelgu, mis tahab, kriitikus.
 Kui firutan — kus rohi nii kui samet, —
 Ma pikali end maha lepikust
 Ja uurin mõnda Morandini annet,
 Ehk rändan mõnes märksas laulikust:

Siis tõstaksin just kirjjaniku taewa,
 Et palehigi sees ta näinud waewa!

Jah, palehigi sees pead leiba sööma,
 See käsk on hinnas meie kirjamaal.
 Kust peab siis Gestlane küll toitu saama
 Ja waimu farrastama kehwal a'al?
 Ei aita muud, kui süled lugu lööma,
 Siis tärkab rohi kirjapõllu raal.

Sest esiteks on taskudel ju kaju
 Ja teiseks — kaswab kirjanduse lasu.

Mii mõtlen mina. Muidugi wõib olla,
 Et mõni mees ehk mõtleb teiseite,
 Ja pealegi wõib kuri kriitik tulla
 Ja laimata mind ülikurjaste:

Et kullaks kiidan mina musta mulla
Ja seeni soowin kirjandusesse!

Mis siis? Eks mullast wõi ka kulda wõita?

Ja seened? Mendega wõib kõhtu täita.

„Mis sina tühjadest siis nõnda kiidad?“

Nii kuulen kirjalt mõned ütlevad, —

„Ehk ise ju mõnd' rõõwlilugu liidad,

„Wõi kirjud wõõrast keelest ümber nad?

„Wõi on sull kuskil peidus riimi riidad,

„Mis warsti trüfikotta tõttawad?“

Ei, kulla waimud, see on selge wale,

Ei mina raamatuid weel teinud pole.

Kus kirjani! Noh nüüd on lugu lahti:

Mull pole õnneks luule annetgi!

Nii muidu, mõnikord, kui leian mahti,

Ma istun lauda, wõtan paberi

Ja wahin mõtetes siis küünla tahti,

Ehk sõlmin ajawiteks salmisi;

Seal sügawat ei armasta ma siju,

Waid mull on kena riimi järel' isu.

Seks mõttekambris sõrmitsen ma sõnu,

Mis riimiks passiwad, nii näitus: prees!

Kas pole tore tükk? Wõi puudub mõnu?

Ja teisse ritta winnan: peremees!

Ja kolmandaks riimiks tuleb Tõnu,

Kes Luitsu talus oli saunamees!

Kas näed, kus tõuswad kolmekordsed riimid,

Kui targast' sõna sõna juurde liimid!

Mis ma wõin parata, kui riimi sõra

Mull nõnda armas on! Eks igamees

Ju kõige pealt ei kiida oma kära?
 Kes tunneb palki oma silma sees? —
 Ma räägin parem weikse jutu ära,
 Ehk leian armu siis veel mõne ees.

Ja kriitikus? Sa näed, et sõiman mina;
 Kas aimad seda ka? Mind sõimad jina!

Kord elas... ah, ei mitte — ükskord elas, —

Mii algab ometi ju iga jutt —
 Jõe kalda peal, just selles juures külas,
 Kus kõrwal kaswis kaunis metsa tutt;
 Kus maal ja millal? Seda jutu kõlas
 Ei ütelda, sest jutustajal rutt . . .

Sääl küla otjas Tuisu talu tuli

Ja Tõnu Tuisu saunas ajet oli.

Oi wennikene, kudas lendwad ajad!

Siis oli Tõnu alles poisike,

Kui maha jättis oma kodu rajad

Ja wälja rändas siia külasje.

Küll olid wiletsad siis küla majad,

Sest aeg see wiiti ohwriks mõisale;

Mis üle jäi, see toitis talupoja

Ja kandis ülewal ta kehwa foja.

Aeg kandis hauda orja põlwe häbi

Ja andis talupojal wabadust;

Aeg andis neile kõrge käsu läbi

Küll luba foguda ka warandust;

Aeg andis wiimaks talupojal abi,

Et kiinda wõis ta oma omandust;

Aeg häwitas ka metsatukad ära:

Neid murdis mõijameeste kirwe-tera.

Wast mõtled ja, et tõe juttu ajan,
 Et metsad kadunud on Eesti maalt?
 Et kiusu pärast orjapõlwest fajan
 Ja paha otsin mööda läinud a'alt?
 Et ligimestel laimamisi rajan
 Ja ninatarfust näitan luule raalt?

— Ei sugugi! — See jünnib riimi pärast,

Et kõnelen ma minewifu káraft.

Kes nüüdsel targal politika ajal
 Küll tohib minewifust mõtelda?
 Weel wáhem noorte luuletuste najai
 Nii kurje mõtteid wálja ütelda!
 Sest igamees ju märfab Eesti rajal:
 Sest fuldsest aast wöib ainult kiidelda;

Kuid küla kõrwalt metsa tutt küll kadus,

Mis linna rahwas talwel ahju ladus.

Koh küllalt sest. Ma töotasin juba
 Teil wáikse jutufese ráákida;
 Kuid andge aga jutustajal luba
 Ja jutulõnga ise otsida,
 Sest nüüdsel a'al on priius, oma tuba,
 Bea = asjaks igal mehel pärida:

Nüüd ostab kohta igauks, kes jõuab,

Kell taskud tühjad, — hingemaad see nõuab!

Ei Tuisu Tõnu otsind tühja wara,
 Waid elas päewast päewa edasi;
 Nii pea, kui fertis kauni koidu jára —
 Ta tõttas talu tööle wagusi
 Ja töötas, funi weeres päike ára,
 Siis tuli põllult koju tagasi,

Sõdi õhtut; sauna lauale siis jõudis

Ja noraskas, kuni uuest hommik jõudis.

Nii ühe aasta teise järel elas

Ea Tuisku sauna nurkas rahuga,

Räis talu tööl, sõdi peremehe lauas

Ja toitis oma hobust hoolega;

Jäi töödest aega üle, siis ta magas

Ehk istus ahju ääres piibuga.

Ehk lühidelt: ta elas omal ajal,

Kui praegugi veel mitmed Eesti rajal.

Ja tuli pühapäem, ta puhkas jälle

Ehk suitsetas ka wene tubakat,

Ehk võttis mõnda kassi poega sülle

Ja kuulas hoolega ta nurinat,

Ehk tõttas ajawiteks naabritelle,

Kus aeti mõnda juttu mõnusat.

Seal räägiti siis põllutööst ja ilmast,

Ja nõiast, kodukäijast, kurjast filmast.

Oh kallis aeg, kuis Tõnu nõidust kartis

Ja kurja filma kuuldes wärises!

Ea siisgi wahel jekka heale tõstis

Ja tühja jutu üle nurises;

Ja wiimaks kaunis julgel healel kostis,

Et mõndagi ka mõistab nõidmises:

Nii roosa arstida ja kása waata

Ja nõidust nõia enda kaela jaata.

Nii wõidu rõõmus Tõnu lugu ladus —

Keelt taarifannust wahel farrastas —

Et kühmgi turja pealt tall ära kadus . . .

Nüüd häkist seina palk seal prahwatas!

Keit wait, kui hiired piimafambris redus,
Ka Tõnu waitis, walgets kahwatas:

Ta wajus nagu tasku nuga fokku,

Siis — pistis õnnetuse kohast paku!

Wast mõni püüab Tõnu waprust laita

Ja tühjaks ebausuks nimeta?

Jah, mehi on, kes püüdwad tarkust näita

Ja wana rahwa kombeid kiusata:

Kust saawad tulihännad lufus aita

Ja jurnud hauast wälja hulkuma?

Ohk kuidas nõiduja wõib firpa luua,

Ohk mõni kuu aeg tööle kahju tuua?

Ka Tõnu ise kaebas jelle üle,

Et noored ninatargaks lähewad,

Kell enam usku, ega mõistust pole,

Kes nõidust üsna ära salgawad

Ja räägiwad, et lendajat ei ole

Ja kodukäija kartmist laidawad

Siin Tõnul paar nii raswast sõna weersid,

Et naisterahwad filmad nurka pöörsid.

Jah, toorust küll ei sallitud sell ajal,

Pean Gesti naiste auuks siin ütlema,

Siis kaswatadi lapsi Gesti rajal

Ja õpetati auusast elama. —

Nüüd tõtwad mõnes kohas pilli f ajal

Kõik neiud, naised kõrtsi tantfima!

Seal sureb woorus... Toored tembud, sõnad,

On noorte neidudele armsjad, tenad!

Wiis aastat wiiekkümmend oli Tõnu

Ju waitfes elus ajand edasi,

Seal tuli elul' häkist teine mõnu,
 Mii ette arvamata koguni.
 Veel elas Tuisul tüdruk — Tõrgu Anu,
 Kes urises ja kirus alati,

See hüüdis teda wanapoisi raipeks, —

Ja see ep' tegi Tõnul meele haigeks.

Sest a'ast on murepilwed Tõnu palgel,
 Sest a'ast ta kõnnib raskeis mõtetes:

„Jah, tõsi, — halli juutse kasw on algel!

„Mis teen ma waene oma häda sees?

„Wee=pangest alles nägin eile walgel,

„Et nägugi mull juba kortsudes!

„Ei muud, kui tarwis targa juurde minna

„Ja teda lasta kaardid wälja panna.“

Kuis mõeldud, nõnda tehtud. Tõnu tõttis
 Ka wiibimata kobe targale. —

Mis roht see seisjis targa sala pottis?

Mis kuulutasid kaardid temale?

Mis wiimaks tark veel waewapalgaks wõttis?

See jäi kül saladuseks kõigile,

Kuid selge on, et Tõnu rõõmu tujus

Sest ajast kuldsest kosja merel ujus.

Ju olid mitmed neljapäewa õhtud

Tall kallist aega ära raisatud;

Ju olid mitmed kosja käigid tehtud —

Mis wõis ta parata, kui õng ei hakkanud.

Sest noored, rikad Tõnukest ei tahtnud,

Kes oleks tahtnud, need ei passinud:

Üks waene, teine tõlp, sell kongis nina,

See kortsus näuga, see liiak wana.

Moh, wiimaks leidis Mollli Mähkli tütre,
 Kus kaubad näitfid kokku minewat,
 Sest kaasawaraks üteldi waff otre
 Ja teine linaseemet antawat,
 Paar lammast ka ja ema ütles tütre
 Weel üsna noorefese olemat:

„Jah, kümne aasta eest käis alles leeris!“

Siin armsjal eidel pisar filmi weeris.

Müüd kirikust kolm pühapäewa hüüti:

„Kell ütlemist, see wõlgu aegsast siis!“

Moh, muidugi ka keeli kanda püüti,

Kui ifka ilmas inimeste wiis:

Üks latis peigu, teine pillkas pruuti,

Et laisk ja kuri olla Mollli Siis

Wist wana sarwik pidas pillerkaari

Ja kandis oma kümmet pastla paari.

Ei haffa mina kiitma pulma ilu

Ei taha rääkida ka roogadest,

Et laual seisid heering, silk ja kilu,

Et nähti piima, wõid ja wiinakest;

Ei räägi ka, mis läbi ukse pilu

Seal paistis noore elu õnnesest,

Sest mõni mees wõib kuuldes naise wõtta

Ja nõnda jõuda eluajaks sõtta. —

Müüd tulid Tõnul järjed õndsad, uued,

Müüd mööda waene üksik elu käik:

Müüd wõeti käfile ta sukad, kuuad

Ja kattend kochti kattis warji paik,

Ka järgid anti warji walged, uued,

Et Tõnu näul üsna rõõmu läik

Jah, abielu on üks õnnis elu,
Ehk wähest küll ka tema tuul on wilu.

Mii üheksa ja poole aastat elas

Siis Tuisu Tõnu oma Liisaga,
Kui oli pühapäew, ehk wihma walas,
Ehk muidu ruttu polnud töödega,
Siis wana-wiisi naabritel käis külas,
Ehk istus ahju ääres piibuga,
Seal Liisaga siis sellest juttu ajas,
Mis tarwis ettewõtta elus, majas. —

Kord astus meie Tõnu sauna õuest

Ja istus ahju ääre ehmatand,
Ta healgi kostis nagu mulla põuest
Ja nägu walge tall ja kahwatand.
Ka Liisa kohkub, nagu löödud kõuest
Ja hüiab: „Tõnu, mis sind kohutand?“

Ei Tõnu tema küsimisi märka,
Ei omast ehmatusest üles ärka.

„Su unenägu, Liisa, on küll tõsi,“

Ta wiimaks ütles, kui sai toibunud,

„Meid warsti lahutab wist surma käsi,

„Wist eluaeg on ära elatud.

„Kaks kaarnat lendsid, riidlesiwad isi“

Muud Tõnuke ei enam rääkinud,

Waid wagusi ta ahju ääres istus

Ja waatas mõttes, kudas eha kustus.

Siis pittkamisi istmelt üles tõttis

Ja heitis ajemele hingama.

Ka Liisa tema kõrwale siis heitis,

Weel püüdis Tõnu südant waigista;

Kuid Tõnu tema kätest finni võttis
Ja ütles: „Viijake, me peame lahkuma!”

Ja enne veel, kui kerkis päike üles
Ta hingas rahulikult surma süles. —

Nüüd warsti furnukeha puhtaks pesti,
Siis firstu laudu sisse kanneti . . .

Eh! küsitaks: kas ometigi hästi

Ka Tõnu elust, surmast räägiti?

Kas wahest pisaraid ka filma lasti?

Ei! jellest polnud kuulda midagi!

Nad rääkisivad põllu tööst ja ilmast,

Ja ndiast, kodukäijast, kurjast filmast. — —

* * *

See on nüüd minu töötatud lugu,
Mis mõlkus ammugi ju meeles mull.

Eh! leiab keegi õpetust siit sugu,

Kell elu alles noorel hommilul;

Eh! kui on riimist paisumas su pugu,

Siis olgu riimid rõemustajaks sull.

Kes tahab aga tarkust üles näita,

Wõib kriitikaga lehekülgi täita.

Sonnet.

Duba kerge koidu puna

Ratab kena kaasikud,

Selgelt särab taewa fina,

Warjab waitist wõsikud.

Päike tõuseb punetades
 Sini taewa sõrwale;
 Udu kerkib uhkelt üles
 Väheh lahkest laiale.
 Lilledied lahti lööwad,
 Raste katab karjamaad,
 Weised väljal rohtu sööwad,
 Linnud lahkest laulawad.
 Üles saates palwe sõnu
 Tõttab töömees väljale
 Töö toob tegijale tänu,
 Loomad laulwad Loojale!

Wõeral maal.

Mu kaunis kallis kodumaa,
 Su pärast kaeban mina!
 Miks on nii halb mull võeras maa
 Ja nenda armas sina?
 Su suwe-lilled, talwe-jää,
 Mu meeles seiswad igapää;
 Ei enne süda rahu saa,
 Kui sinu pinnal, kodumaa!
 Mu wennad, õed, mu wanemad
 Ja sugulased, tutwad,
 Ei näe te' mind leinawad,
 Ei kaebawad, ei nutwad!
 Mu walu warjab võeras pind,
 Ei kuule teie sõrwad mind.

Ei enne jüda rahu saa,
 Kui jälle teile jõuan ma!
 Mu hella armuke ne kaugel!
 Nüüd oled ja must kaugel;
 Ma rändan wõersil ükfinda
 Ja pisar pilgub laugel!
 Sind meeles kannan päewad ööd,
 Kas hingan ma, ehk teen mu tööd;
 Ei enne jüda rahu saa,
 Kui sinu rinnal puhkan ma!

Wiinne joow.

(Podolsky järel.)

Kui Liwa Hannuse tütar mind ära
 Siit häda orusta wõtab,
 Ei kuule enam ma maailma kära,
 Mu hing mult lahkuda tõttab. —
 Wõiks kõrbes, kaugel siis kiriku aedest,
 Koht mulle hinguseks olla,
 Kus keegi tutwatest, wendest ja õedest
 Ei teaks mind leinama tulla.
 Seal rahu magaksin, muredest lahti,
 Ja waba pisarast, nutust, —
 Wõib olla, saaksin sest und näha mahti,
 Kuis arm mull möödaläind rutust!

Ülem õnn.

Si ole õnne enamat,
 Ei tunta rõõmu rohkemat,
 Kui neiu kõrval istuda, —
 Ta kõnet kuulata.

Siis puna palgel tunnistas,
 Et süda õnnest üle keeb
 Ja tormi tujul tuisub sees
 Kui haamer sepa käes.

Ja kui ju kätt ta pigistab,
 See peale muju matsatab,
 Siis tuli rindus lõffel' lööb
 Ja veri soondes keeb!

Bettus.

Kord aedas üks piigake jalutas,
 Ma paludes järel, film pisarad:
 „Ma armastan, piiga, sind!“
 Ta oli nii lahke ja tasane,
 Ta lubas mull käe ja südame,
 Läks kodu ja — pilkas mind!

Kirikusse.

„Kas, Riisa, kiriku tuled ka?“
 Nii ema tütrelt läks küsima.
 „„Oh ema, lase mind magada,
 „„Su hilja pidu pealt tulin maa.““

„Ka Wiigi Willem on wistist seal,

„Kes terwe aasta käis reiži peal.“

„„Ma wäga wäsinud pole küll, —

„„Ma tulen täna siis kaasa jull.““

Appihüüdmine.

Appi kutse kisa kuuldes

Jooksin kiirest edasi,

Nägin kelmi naljatades

Kuts'wad neidu tagasi.

Kui sai neiuke mind näinud,

Läks ta seltsis temaga,

Ei ta enam karjatanud,

Ega hüüdnud appi ka!

Oh, laula!

Sa ütlesid minule: „Kuule,

„Oh, laula, ma kuulatan pealt!“

Ja enam siis üle mu huule

Ei tule üht ainukest healt.

Sa ütlesid: „Mis sa ei täida

„Mu palwet? Wõi häbened mind?“

Ma wastasin: „Miks sa ei näida

Mull wahu, kui wainne wee pind?

Miks mets siis ei kohise kangeft,

Kui tuulehoog tagasi lööb?

Miks naeru ei paista su palgest,

Kui kurbdus su südames sööb?

Mu wiisid on walude wili,
 Mis südant mull surunud sees;
 Mull troosti tõi tasane heli,
 Kui mure mu mõtetes kees.

Su mureta rõõmulik süda
 Mu walu ju mõista ei wõi;
 Kuis tahab ta mõista siis seda,
 Mis walu kord ilmale tõi!

Rügemata pijarad.

(Th. Körneri järel.)

Wara rõõmuga ärkad ja üles,
 Päike lahkeste teretab sind,
 Näed mesilast lilledel lend'wad,
 Hõbekastel on kaetud maa pind

Aga ometi weel enne koitu
 Äike müristas murdmata jõul,
 Taewas oli nii pilkane pime,
 Sadas wihma ja tuhises tuul

Nenda sagedast' ilmaški juhtub:
 Mõni nutab ja ohkab keif ööd,
 Aga päewal on rõõmus. Jhm mõtleb:
 Tall on tundmata murede wood!

Oht ja nutt.

(Heine järel.)

Kui kord kauaks kangel' sõitwad
 Wiimast korda käsa andes, —

Nutwad kava armukesed,
Kurwastawad leina kandes.

Ei me ohkanud, ei nutnud,
Kui meil tuli lahkumine;
Selle eest on pärast tõtnud
Meile nutt ja ohkamine!

Tormid.

Lainetaw meri, ja tormidel feed,
Ei sind wõi keelata kallas,
Nurjatult tedagi peksawad weed
Arutu woogude wallas.

Tuhsob kord tormiselt lainetaw rind
Armastus' woogude wõimul, —
Lõpmata walud siis waewawad mind
Uduste õnnede aimul.

Surma ingel.

Surma ingel musta tiivadega
Lendas üle laia ilmade,
Waatas sätendawa filmadega
Üle losside ja saunade.

Tema täitis taewa Taadi käsku,
Ega tunnud halastust ta meel;
Ei tall teinud waew, ei walu, tusk,
Mis ta surejaile saatis teel.

Tema musta tiiva sala sahin
Randis kartust põue põdejal,

Tema pitka musta kuue kähin
Tegi hirmu ilmast lahkujal.

Aga need, kell kõikwat elu laewa
Alles rõõm ja terwis juhivad,
Ei wõi iial tunda surma waewa,
Kuulda tema tiwa kōhinad.

Sest siis kõlab rõõm ja lusti kaja
Nenda kaua, kui sull tutsub rind,
Kuni astud üle elu raja,
Kuni surma ingel tutsub sind.

G l u i g a.

Kui olin alles pisuke ja noor,
Mii nõder weel ja õrn, kui munakoos,
Kui mured oliwad mull tundmata,
Siis lumi walgid riidid kandsin ma.

Kui kaswasin ma pisut suuremaks
Ja läksin mõned aastad wanemaks,
Ei julgend teiste jeltsis tantsida
Siis riidid roosa karwa kandsin ma.

Siis tuli aeg, kus rõõmu, lustiga
Ma läksin wainu peale kiikuma;
Siis tantsisin ma rõõmsast Jaaniga,
Ja kandsin rohelse riidid ka.

Kui waatasin ma Jaani filmisje,
Siis tõusis puna mulle palgesse;
Tall punusin ma lille pärgasid,
Ja kandsin riidid weri punasid.

Jaan mõistis, mis mu filmis lugeda,
 Mull oma kätt ja südant kinkis ta;
 Siis õnneft, armust, laulsin laulusid
 Ja kandsin riided hele sinisid.

Siis tuli mind vaatama wiletsus,
 Mu õnne segas mure, kurwastus:
 Mu Jaan läks mulla põue puhkama,
 Sest süsi musti riided kannan ma.

Nüüd rõõmus meel on minust lahkunud,
 Mu õnne päewad mööda lendanud;
 Nüüd ootan üksi aega tulema,
 Mill jälle walgid riided kannan ma!

Esimest ja wiimast korda.

(Grüni järele.)

Õõsel, kui kõik tähed hiilg'wad
 Taewa wõlwil sinisel —
 Ütle, kus on esimesel
 Ja kus koht on wiimasel?

Eh!, kui meri keeb ja kohab
 Raine lainet lahutab, —
 Näita mull, kus esimene,
 Kus neist wiimne wahutab?

Ütle siis, — kui kõik ju tartus
 Sinna maale ulatab, —
 Millal jüda esimest ja
 Wiimast korda armastab?

Mu täht.

Ma nägin üht tähefest tõuswad
 Ja õhuta ruumides reis'wad?
 Kuld hiilgusel paistis ta maha,
 Kui süda, kes tunne ei paha.

Pea jõudis keht võne tund kätte,
 Siis paisusid pilved ta ette;
 Müüd tmedalt paisisid ta kiired,
 Kui weerewa päikese wiired!

Ja häkiste langes ta maha
 Ja lendas siit ilmade taha
 Ma mõtlin: kas leitakski ühte,
 Kes leinaks mu langenud tähte!

Looda!

Looda, süda, looda jälle,
 Doda õnne aimukest!
 Üksford õnn ka tõuseb sulle,
 Peastab leina lainetest.

Ise astu ja
 Välja väega,
 Võitle kuni üksford võidab ka!

Eht küll talve tuiskudega
 Kava katab kaunist maad,
 Külmä jää ja lume taga
 Warjab leht'wad lille raad, —
 Üksford hellaste
 Sõuab kewade,
 Saadab puud ja lilled lehile!

Kui ka õnnetuse talve
 Kord ju üle võimust saab,
 Kord ka raske rahe-pilve
 Õnne päikse peitu aab:
 Uuest paistab ta
 Üle ilmamaa,
 Saadab südant õnnel hõiskama.
 Sest, mu süda, looda jälle,
 Doda õnne aimukest!
 Üksford õnn ka sõuab sulle,
 Peastab leina lainetest.
 Jje astu saa
 Välja väega,
 Võitle, kuni üksford võidad ka!

Õnnetus.

Käisin õhtu hämarusel
 Nias lustil luurimas,
 Armukeste sala juttu
 Hiljufesta uurimas.
 Noosipõõsast kostis kahin
 Kutsumalt mu kõrvasse,
 Mõtlesin: küll jeal ma leian
 Armupaari ülesse.
 Tasakeste pöösa taha
 Kikiwarwul kõndisin,
 Kumardasin sinna maha,
 Armu kõnet ootasin.

Põõsjas tõusis uuest kähin
 Imestujeks minu ees, —
 Häkisi pikali end tundjini
 Sirutawat rohu sees! . . .

Sikute ei mõistnud põõsjas
 Minu uudis himu wist,
 Arwas minu tumardujest
 Wõitlusese kutsumist;
 Seadis sarwed, andis hoogu,
 Mii et tõustes rohu seest
 Leidfin uudishimu palgaks
 Suured sarwed otša eest.

Villedede armastajale.

Mu sõber, kui armastus waewab sind,
 Siis minult sa küsi, ma õpetan sind: —

Sa otji üks tumekas punane roos,
 See ütleb, et armastus põleb su sees,
 Ja anna see roosike neiule kätte,
 Siis tähele pane, mis wõtab ta ette:

Kui annab ta sinule roosi lehe,
 Siis tunne, ta süda su wastu on lahe;

Kui aga wast' warre ta sinule annab,
 Siis walusat piina su rinda ta kannab,
 Sest roosi wars tähendab: sind ta ei taha,
 Ja parem siis jäta sest tunnist ta maha.

Ka tähele pane ja meeles ja kannata,
 Et kollasid roosa ja neiul' ei anna:

See tähendab südant, kes truust ei tunne
 Ja neiega pole sull enam siis õinne.
 Kui neiuft ja lahtud ja kaugele läid,
 Siis meelespea lille tall kinkida wõid;
 Kui aga sa iludust tähenda tahad,
 Siis roosikest kingits ja wiima tall lähad.
 Sull rukilill awaldab õrnust su sees,
 Ja süütust ja puhtust üks walge roos;
 Küll wahrakas ootmata rõõmu sull toob
 Ja maasikas headust nähtawaks teeb;
 Kui alandust tahad wast awalda sina,
 Siis kannikest pruukida soowin sull mina.
 Kui juhtub, et neiuke andeks sult palub,
 Siis uba sull temale kinkida tuleb;
 Ua õis aga küsimust ette toob sulle,
 Kas tulsid su süda ka ükfinda mulle?
 Sull kartohwel hea tegu awaldab,
 Haaw — kartust, lepp — iludust ilmutab,
 Pirn — magusast musust sull pajatab,
 Dun — kokkusaamisest sõnaldab.
 Sind kaseleht wõersile kutsuma tõttab
 Ja sibul sull silmawett seleta ruttab;
 Küll wili sull awaidab rikkust ja rohkest
 Ja tulilill tunnistab silma ees lahtust;
 Sull kartohwli dieke kuulutust kannab
 Ja salaja hea teust tunnistust annab;
 Ka sammal sull lahkeste pajatab
 Ja ema armastust tunnistab;
 Weel, lõppeks, sull jeletab maasika õis:
 Mu süda on otsani armastust täis!

Gesti Unuletused.

(Zuhkawa.)

Ma laia nägin unes oja,
Mis nuttes jookkis nurmele,
Kus üksi olles mõtted sõudwad:
Oh tule, tule tuife!

Sest kurwal meelel kõnnin mina.
Mis mure, süda, surub sind?
Ju muiste paistis õnne päike . . .
Oh süda, miks sa sunnid mind?

Ja ojakene, kuhu sõuad
Nüüd kewadisel koidu a'al?
Et ütles, kus sa siis nii kaua,
Kui Kungla rahwas kuldsele a'al? —

Ju kaua kauni kalda katnud
Nüüd walju talwe walitsus.
Ja kui sa kuulsid kandle keeli,
Siis Toona taewas tõreles.

Siis lindu lendas lepikusse
Sealt Vääne mere kalda pealt,
Ja minu isa ütles mulle:
Mis soowin ma küll kõige pealt?

Oh tunneksid sa seda walu:
Mull mõttes on üks ainuke;
Kaks selget silma mulle waatnud, —
Nüüd kaugel', kaugel — kaasake!

Nüüd üksi olles mõtted sõudwad,
Sest olen kurwa tuju sees;

Oh tooksid teadust mulle tuuled
 Just lääne taewast läikedes! —

Engel.

(M. Vermontowi järele.)

Uts ingliske lendas keht öösejel a'al
 Keht pimedada pilwede ra'al;
 Küll kuulastid pilwed ja tähed ja kuu,
 Mis laulis seal ingliske juu.

Küll taewastest kodadest laulis ta heal
 Ja uskjate õnsusest seal,
 Ja wägewast loojast weel laulis ta ka,
 Kes teinud on taewa ja maa.

Noort hingekest süles ta ilmale wiis,
 Kus mure ja filmawee seis;
 Kuid healed, mis ingliske healitšes teeb,
 Need seiswad ta südames weel.

Ja kaua, kui wangis, siin ilmas ta käis,
 Kind imelist igatsust täis:
 Ei taewastid heali, mis kuulis ta siis,
 Wõin'd anda tall maapealne wiis.

Ära usu!

(M. Vermontowi järele.)

Su luule kujutusi ära usu ja
 Ja kardada waimustust kui katku
 Su haige hinge raske unistus on ta
 Ehk wangistatud mõtte jätku.

Sealt ära otsti taewalikku asjata:
 See — noorus' jõud ja were mängid!
 Sa parent muredes su elu häwita —
 Ja wala maha fihwti joogid.

Kui juhtud waikses ammu kustun'd südames
 Sa leidma õnsal silma pilgul
 Weel uue, taewaliku kaewu peituses
 Täis magusamaid heali, mõlgul, —
 Siis ära kuula neid ja ära usalda,
 Neid katku unustuse kate:
 Ei too ja riimiga ja jäise sõnaga
 Ju nende tähendusi ette.

On tungind kurbastus su hinge kambriisse,
 Ehk armastus ta tormidega, —
 Oh ära tõtta ja siis rõõmsa pidule
 Su rahutuma sõbradega;
 End ära alanda. Sa sõber, häbene,
 Seal kaubelda su kurbdust, wiha
 Ja hinge mädanewaid haawu ilmale
 Seal awalikul naeruks teha.

Mis on meil tegewist, et oled kannatan'd?
 Mis meile pnutuwad su mured?
 Ja noore põlwe lootused, mis nurja läin'd
 Ja minewiku kahetsused?
 Eks waata: harjund teed siin rändab rahwa salk
 Su ees, kõik pühapäisel polgel,
 Kust waewalt paistab läinud kurbastuste pilk, —
 Ei nähta piisart päewa walgel.

Ei leita ühtegi, kes selle rahwa reas
 Weel oleks piinast puutumata,

Eht keda kahjuta ja jüüta nende seas
 On jõudnud mure kortsud fatta
 Oh usu: naeruks neil su nutt ja palwe ka,
 Mis kõlab ammu tutwal healel, —
 Kui näitleja, kes wehib papist mõõgaga
 Ja nutab wärwil kaetud palgel. —

P a l w e.

(M. Vermontowi järel.)

Kui elu raskel minutil
 Mind paisub muredest,
 Siis hakkab taja kordama
 Üht ime palwekest.

Ta elawates sõnades
 On wägew, trööstiw wõim,
 Neist lehtab äramõistmata
 Ja püha ilu õim.

Siis nagu koorm mu hingest waub
 Ja kahtlus kaugel lääb
 Siis uuest usun, nutan ma,
 Mind fergeks, fergeks jääb.

P e t l i k õ n n.

Mul oli üks armuke ilus kui roos,
 Mii kärke kui kalake lainete woos;
 Mull armastus läbi käis liha ja luud,
 Kui ütles ta: tule ja anna mull suud.

Kolm musu mulle anti,
Siis puhkama mind panti;
„Nüüd maga, maga, maga rahus,“
Weel ütles tema suu!

Mina magan, õhtu jõuab,
Rahu ingel hoiab mind,
Kallis unenägu jõuab
Lahke luule laande mind.

Nii lendasid päewad ja nädalad, kuud,
Ja ikka mu Maimu weel andis mull suud.
Mu taskud on tühjad, siis ütlesin ma,
Sest oli mu õnnepõlv lõppenud ka.

Nüüd oli kára lahti
Ja pitt nina mull' tehti,
„Nüüd mine, mine, mine rahus,“
Weel ütles tema suu!

Nüüd ma leinan, nüüd ma nutan,
Maimuke ju põlgab mind:
Kiirest hana pole ruttan,
Kunni rahu leiab rind.

Süüta õis.

Õis imestab kewadist-ööda,
Nii waga ja süüta ta palg
Üks joodik läab tuitudes mööda, —
Nüüd surmab ta joodiku jalg.

Ja ümber mu lillekse lehkwad
Hulk õisi nii ilusaid weel,

Nad kewadel' imestust õhkw'ad
 Raastundmust ei märka neil meel. —

Mii, neiu, mu paremad püüded
 Keif põrmusse tallasid sa!
 Ja ilmal juus hõiskmise hüüded,
 Mu walu ei aimagi ta.

Vahkumisel.

Kui kaugele wiivad
 Sind saatuse tiivad
 Ja maha jääb kodune pind;
 Kui armsamaid jätad,
 Veel lahk'misel nutad,
 Siis — palun — ka mäleta mind!

Kui kaugele maale
 Ja wõõrale raale
 On kannud sind saatuse sund,
 Ehk leiad seal walu,
 Ehk rõõmu ja ilu,
 Sa siiski — ka mäleta mind!

Üks kindlus ja pide
 On sõbruse jide, —
 Ta hoidku mind, hoidku ka sind;
 Kui sõbrus meid seub,
 Siis wiha, waent kaub
 Head reisi! Ka mäleta mind!

Sind armastan.

(Beneteelest.)

Kui armastus mu rinda
 A'ab leegil loitama,
 Siis armufese jalgel
 Üht laulu laulan ma;
 See laul on minu elu,
 Mis üle rõõmustan,
 Kaks sõnatest seal leiad:
 Sind armastan!

Kui sind ei näe mu filmad,
 Kas olgu päeval, ööl,
 Ka siis ju kaunis taju
 On waimus minu eel;
 Siis süda lõhkeb murest,
 Siis nutan, kurwastan
 Ja hüian rinna põhjast:
 Sind armastan!

Kui õhtu eha ajal
 Lään metsa kõndima,
 Siis õhu õrnal healel
 Mu laulu kuulen ma.
 Kui torm ehk maru mäsjab,
 Ehk kõuet kuulatan, —
 Ka siis mull kõrwu kostab:
 Sind armastan!

Ööpik ja laulik.

(Weneteelest.)

Ma kuulen laulwat ööpikud,
 Kes roosi ilust wangistud;
 Koos waitses unes teda kuulab,
 Ehk ta küll ööd ja päewad laulab.
 Mii laulik kätt jäeb kandlile
 Ja laulab õrna piigale:
 Ta armust, igatsusest luuleb,
 Ja kallis neiuke, — ta kuuleb,
 Kas ta ka märkab, millest siis
 On nenda kurw ta laulu wiis?

M u r e.

Kui kaunil kewadisel ajal
 Näen loodust unest ärkawad,
 Näen lilled õitswad niidu rajal
 Ja linnud oksal õiskawad,
 Siis mure minu rinda muljub:
 Kord talwe külmad tulewad,
 Kus kadun'd kõik, mis oksal heljub
 Ja kadun'd õied ilusad!

Kui elu kewadisel ajal
 Ma laste rõõmu waatan pealt,
 Näen neidu peiu rinna najal,
 Ehk kuulen õrna laulu healt;
 Siis tunneb süda uuest walu,
 Siis nutan mure pisaraid:

Kord õitseb noorus õnn ja ilu,
Siis — närtfib, sureb sedamaid!

Kaks linki.

Kui looja ehtides maa pinda
Siin inimese ehteks tõi,
Siis püha tundmust tema rinda
Tall õnnistuse andeks lõi,
Kell nimi — armastus.

Ka furat andis oma märgi
Siis kingiks inimesele;
See tundmus aga nime järgi,
— Mis rajas käsi roojane, —
On — armukadedus.

Kaks.

(Waldmülleri järele.)

Mäeharjal, kannil karjamaal,
Pois istub armsa õhtu a'al
Ja laulab õrna healega:
Meiu, sind südamest armastan ma!
All orus, haljal heinamaal,
Üks neiu istub hallikal
Ja wastab talle lauluga:
Peiu sind südamest armastan ka!

Tähtpäewals.

Rosta, wainne laulukene,
 Rosta wainne kambrisje;
 Hüia, piia, healekene,
 Hüia hella ülesse.

Andku Jumal talle õnne,
 Rahu röömu elu teel;
 Süda soowi muud ei tunne:
 Elagu ta kaua meel!

Lauda istujale.

(Ühe laud-lina firi.)

Kui sa istud laua ääre —
 Istu istmel waguši,
 Ära lae laua peale
 Kiiinarnukkel külleli.

Laud ei ole siia pandud
 Lõna tugiks laisale,
 Ta on tehtud toidu kandjaks,
 Antud ehteks hoonetele.

Matuſjel.

Kurwalt jaatwad kellad
 Kõrge torni seest
 Wiimast korda, hellad,
 Minu Maimufest.

Härdaste ma nutſin
 Tema lahkumist;

Kalmule ma tõtjin, ---
 Leidjin fergitust.

Üksford tõtvad ajad
 Meile kõigile,
 Kus me' muldsed majad
 Kantaks kalmule.

Olgu wara, hilja,
 Maa ehk mere pääl,
 Wikat niidab wilja
 Surma ingli kääl.

Nüüd mu süda õhkab:
 „Ingel, hüia mind!“
 Kaskest piinast puhkab
 Siis mu õhkuv rind.

Ära anna!

Oh ära anna armu suud
 Sa ial ilma asjata, —
 Ei paradiisi ilu puud
 Wõi saget puutmist kannata!

Sa lase lille iludust
 Sull üksi filmi rõõmusta;
 Kui katsud käel ta kenadust,
 Siis paneb päew ta närtsima.

Sa jeda omas aias näed, —
 Wõid õpetuseks palmida, —
 Kus kärneriks on laste käed,
 Ei wõi seal wilja walmida.

Sest ära anna armu suud
 Sa iial ilma asjata:
 Kes kaua maitanud armu hülid,
 On eluks saigest kõlbmata.

Ma kuulasin.

Ma kuulasin tormide tuhinaid
 Ja waatafin woogude mäangi,
 Kuis lainelaud pillasid pisaraid
 Ja ruttasid priiuje sängi.
 Küll tormasid tuhinal tuule hood
 Ja wihaselt wahutas wesi
 Sa maru küll jõeale takistust tood,
 Ei siiski ta woolamast wäsi.
 Küll päike ta palge furd silitab
 Ja waigistab woogude heale
 Küll minugi süda furd rõõmustab,
 Kui mõtlen mu kodumaa peale.

S. Seine kolm rahwa laulu.

Oh tõtta kaasa niinuga
 Ja hinga minu rinna naal;
 Mu süda olgu isamaa
 Ja kodupaik sull kaugel maal.
 Ei tõtta sa, siis juren ma, —
 Siis oled ilmas üffinda;
 Ehk jääd sa isa kotta ka,
 Kui wõõrsil siiski oled sa.

B.

Külm udu langes kewadel
 Öö warju all hingama lilledel,
 Sest on nad närtsind ja surnud.

Üks noormees armastas neiukest,
 Nad tõttasid salaja kaugele ject,
 Ei teadnud isa ei ema.

Nad rändasid küll siin ja seal,
 Ei leidnud nad siiski õnne teal, —
 Müüd on nad närtsind ja haudas.

B.

Üks pärnapuu seal haua peal kaswab,
 Ta okstes lind laulab ja tuulehoog kohab,
 Ja möldri pois oma pruudiga
 All haljal murul istub ka.

Tuul puhub taja nukralt ja õrnalt
 Ja linnuke laulab nii magusalt, kurwalt;
 Pärna all armsatel waikib jutt,
 Ei mõista nad, kust tuli neil nutt.

Paha ilm.

Kui wihma puistab pilwe põu
 Ja kurjustades kärgib õõu,
 Siis warjul paha ilma eest
 Näen kodu rutwat iga meest.

Ka minu kallis Raieke
 Du paha ilma sarnane,
 Kuid wähe see: kui müristab
 Siis mind mu kodust wälja aab.

S a l a j a.

Mull libedast kipitab jüda,
 Kui pole mu lähedal sind;
 Ja siiski ei soovi ma seda,
 Et tuleksid vaatama mind.

Ma sooviks nii salaja näha
 Ja waitfesti waadelda sind:
 Su torliwa sõnade paha
 Ei peaseks siis piinama mind.

Troostiks.

Puu, mis õitseb iluga,
 Hästist kirwes heidab,
 Hella õie armuta
 Surma wikat niidab;
 Siiski puu lehwitab lehti',
 Dieke wõtab end ehti',
 Runni elu otsa jõuab,
 Surm neid ära nõuab!

Elu õnned ruttawad
 Kiireste meist mööda;
 Warsti kõik, kes õitsewad,
 Uin'wad surma ööda!
 Raksku siis lahkesti keeled,
 Hõiskagu hellasti healed,
 Runni elu otsa jõuab —
 Surm meid ära nõuab!

Kallis Mari.

Kui õhtu õrna eha aal
 Ma kõnnin waike metsa raal:
 :: Siis, kallis Mari ::
 Mõtlen su peal,
 :: Sull, kallis Mari ::
 Hüüab mu heal.

Oh tule, Mari minule,
 Mu süda soowib sinule,
 Siis uue õnne elule
 Hõiskab mu heal.

:: Kui, kallis Mari ::
 Põlgad sa mind,
 :: Siis, kallis Mari ::
 Leinab mu rind.

Siis nutan õige haledast
 Mu kallist Marit walusast,
 Siis otsas on mu õnne teed,
 Ja filmades mull nutu weed.

Tubakas.

Mull isa sõitis linna tänna
 Ja toob mull paki tubakat,
 Sest ootan pitki filmi mina
 Ju teda koju tulewat.

Küll mõni mees, kes piibu kasu
 Ei ole tundma saanud weel,
 Ra jeda kuidagi ei usu,
 Waid mõtleb: neil on nõder meel.

Oh, sõber, see on wale mõte:
 Kes suitsetab, on mõistlik mees;
 Ei tule pahandust tall ette,
 Ei ole kurjust tema sees.

Kui süda kurjaks minna tahab,
 Ehk juhtub mõnda pahandust,
 Siis suits, mis juust mull wälja wuhab,
 Toob südamele lahutust.

Kui igawus mull kippub peale,
 Siis suitsu suhu wõtan ma:
 Suits teeb mull kohe rõõmsaks meele
 Ja igawus lä'äb minema.

Kui mure tahab ligi tulla
 Ja walu, piin mind waewanta:
 Ei paremat wõi rohtu olla,
 Kui paberossid tormama.

Kui rõõmu on mull üle liia,
 Siis pistan piibu põlema:
 Suits keelab esmalt tantsu lüüa
 Ja paneb rõõmu waitema.

Kui neiul kirja saata tahan
 Ja juhtub nurja minema,
 Siis kohe kapi juure lähän,
 Säen paberossi suitsema.

Kui neiu nina piüsti tõstab —
 End üle aru uhkeks peab
 Ja süda wiha tuld mull tuisstab,
 Siis suits ta jälle korda seab.

Kui olen korra kosjas käinud
 Ja neid mull pitka nina tein'd,

See kohe on mull meelest läinud,
Kui olen pisut suitsu tein'd.

Kui olen kuskil pulmas olnud
Ja tantjust üsna wäsinud, —
Siis jõud mull kohe fätte tulnud,
Kui olen suitsu tõmbanud.

Kui on mind sõbrad maha jätnud
Et taskust kõik mull lõppenud, —
Nii pea, kui olen piibu wõtnud,
On meelehaigus kadunud.

Kui tahan mõnda laulu teha
Ja mõtted on mull segased:
Suits suus, ma istun laua taha,
Siis pole wärvid wigased.

Kui laulan suure pitka laulu
Ja keegi mind ei fiida siis, —
Ma pistan suhu pitka piibu,
Siis meelest unub laulu wiis.

Weel mitu näitust wõiks ma tuua,
Kuid aeg on otsas ammugi,
Mull tarwis pisut piipu juua,
Sest isa on ju tagasi.

Wõttejalmid.

1. Kui astud esmalt halwal teel,
Siis noomivad sind süda, meel,
Ju teisel korral waguft
Nad waatwad sinu teguft.

- Laps, hoia, et ei igavest
 Sa astuks jammu esimest.
2. Teise üle kohut mõista
 On küll kerge igal aal.
 Wend, oh, lasse kohus seista,
 Kuni findki elu raal
 Uhub ka seesama laine, —
 Küll siis otsus on jull teine.
3. Armastus on elu ülem õis,
 Tema side — kõge kõwem kõis.
4. Üks häwitaw tuluke põrgust
 Küll, wiha, tõest oled ja:
 Ei wihastaw pease su kurgust,
 Ei wihkaja ise ka.
5. Kui wõtad päha kosja mõtte,
 Siis oota, oota pisut weel:
 Ei ole ifka — waata ette —
 Sull ümberpöörmist sellel teel.
6. Kui rikkus ja wara sind kosjale wiis,
 Ei lastest ja loota mõi õnnistust siis.
7. Kui kuulen kahte riidlewat,
 Siis tunnen sellest targemat,
 Kes enne wastust wõlgu jääb
 Ja tüliplatsilt ära lääb.
8. Sa hästi teed, kui aujaks seda pead,
 Kell hana ääres kuuled aina head.
9. Kulla mees, miks karjud palju
 Aina iseenesest?
 Tühi waner wurab walju,
 Koorem kiigub tasakest.

10. Mis on palju, mis on väha,
 Meie ajal ilmas näha?
 Walet palju, väha tõtt.
 Wõtad ilmas ümber astu:
 Wale astub otse wastu,
 Selja taga fuuled tõtt.

Armu wäel.

(Ringimäng.)

Mii tui wotil eie
 Keerub tiirel käel,
 Mii ta käime meie
 Ringis armu wäel.

Waadake seal peiut
 Rõõmsa ringi jees,
 Tenta kõrwal neiut
 Käimas käji käes.

Kändame ka rõõmsalt
 Meie edasi,
 Wõtkem laulda lahkest
 Lusti luguji.

Küüd ep algwad rõõmud,
 Algab pidu lust,
 Seft et armufesed
 Algwad tantjufest.

* * *

Rõõmu tunnil,
 Flu sunnil,

Rusti tujul tantšime,

Armastuses,

Ühes meeles

Ikka, ikka elame.

Wara loidul,

Cha loidul

Ikka rõõmsad oleme,

Raste wilul,

Shtu ilul

Lahkel keelul laulame.

Hopsassa!

(Ringimäng.)

Hoi hopsassa!

Nüüd ringis reas kõnnime,

Hoi hopsassa!

Ja mängust rõõmu tunneme,

Rõõksugu keeled,

Mõõksugu meeled,

Laksugu lahke lauljate keel.

Hoi hopsassa!

Raks armukest on ringi sees,

Hoi hopsassa!

Mad käiwad rõõmsast käsi käes.

Hüppagu peiu,

Hüppagu neiu,

Tantsigu lahke lauljate seas.

Hoi hopsassa!

Nüüd armukesed lahkuwad,

Hoi hopsasja!
 Ja ringist uued wõtawad.
 Hüppagu peiud,
 Hüppagu neiud,
 Tantsigu paarid mäng'jate seas.

Hoi hopsasja!
 Kät armukesed annawad,
 Hoi hopsasja!
 Ja Jumalaga jätawad.
 Tantsigu peiud,
 Tantsigu neiud,
 Lahkunud arm on mäng'jate seast.

Hoi hopsasja!
 Müüd mängijad ringist lahkuwad,
 Hoi hopsasja!
 Ja teiste sekka tõttawad.
 Dtsigu peiud,
 Dtsigu neiud,
 Kes ilma jääb, see leinama lääb.

M a r i k e.

(Ringimäng.)

Mu mesimagus Marike,
 Mu kaunim, kallim kaasake;
 Kas ilusamat ilma peal
 Veel keegi leiab kuskil pool?
 Siis hüppan, tantsin rõõmuga
 Ma oma kalli Mariga.

Oh mesimagus Marife,
 Mu kaunim, kallim kaasake,
 Kui lõpetud on päewa töö
 Ja kätte jõuab waitne öö,
 Siis toob mu kallis Marife
 Mull õhtu söögi lauale.

Siis hüppan j. n. e.

Kui õhtusööök on lõpetud
 Ja kausid kappi tõstetud,
 Siis laulan lahke healega
 Weel enne, kui lään puhkama.

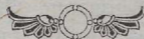
Siis hüppan j. n. e.

Kui jõuab hommik walgega
 Ja unest üles ärkan ma,
 Siis tõusen wara ülesse
 Ja wõtan Mari jülesse.

Siis hüppan j. n. e.

Kui sammub surm mu järele
 Ja tahab wiia omale,
 Siis hüppan woodist ülesse
 Ja wõtan Mari jülesse.

Siis hüppan j. n. e.

502.170

Sind 10 top.

EESTI RAHVUSRAAMATUKOGU

1 0100 00126443 7